

Minthogy a panaszos maga sem állítja, hogy díjazás mellett végzett házgondnoki tevékenységet a háztulajdonossal kötött szó- vagy írásbeli szerződés alapján teljesítené és így a fentebb hivatkozott 29. §. 3. bekezdése nem nyerhet alkalmazást s kereseti tevékenységét önállóan kell tekinteni, ezért a 31. §. 1. bekezdése értelmében a munkateljesítményének ellenértéképpen a beszedett házbérekéből kapott fél százalék díjazása után az általános forgalmi adót megfizetni tartozik.

A belföldről a külföldi bizományi raktárba kiszállított és onnan eladott áruk ellenértéke nem esik forgalmi adó alá, mert ez az eladás nem belföldön folytatott kereseti tevékenységből származik. (Közig. Biróság 11213/1925. sz.)

A panaszos az iratokból megállapítható tényállás szerint Wienben és Frankfurtban bizományi raktárakat tart fenn és az odaszállított és ott eladott liszt és egyéb termények vételárából folyt be az adó alá vont bevétel.

Az adózó e két bevételi tételnek forgalmi adómentességét azon a címen igényli, mert ezek külföldön folytatott kereseti tevékenységből származnak, a pénzügyi hatóság pedig az adót azért követeli, mert a tételeknek adómentességét a panaszos cég az 1921. évi 130.000 sz. Utasítás 100. §-ában előirt módon, vámbejelentési okmányokkal nem igazolta.

A panasz alapos, mert azáltal, hogy a panaszos cég a részint kül-, részint belföldön összevásárolt áruit külföldön levő bizományosaihoz elárusítás végett elszállította, az 1921. évi XXXIX. t.-c. 130. §. 2. bekezdése szerint adókötelezettséget megállapító visszterhes elidegenítés még nem történt, az csak a külföldön jött létre akkor, amidőn a bizományosok panaszosnak ott árhozt áruit külföldi vevőknek elárusították.

Minthogy pedig a hivatkozott törvénycikk 29. §-ának 1. bekezdése értelmében csak a belföldön folytatott kereseti tevékenység adóköteles, a külföldön fekvő árunak ottani bizományosok útján külföldre történt eladása nem tekinthető belföldön folytatott kereseti tevékenységnek, ezért a követelt általános forgalmi adó törlését el kellett rendelni.

A cég telepének más cégbiróság területére való áthelyezését bejelentő beadvány után ugyanannyi illeték fizetendő, mint az új cég bejegyzését kérő beadvány után. (Közig. Biróság 21.458/1926. P. sz.)

A panaszolt illetéket attól a beadványtól követelik, amelyben panaszos a cégtelepnek más cégbiróság területére való áthelyezését jelentette be és azért az iratoknak az illetékes cégbirósághoz való áttételét és az áthelyezés cégbejegyzését kérte. A beadványtól a pénzügyi hatóságok ugyanannyi illetéket követelnek, mintha új cégbejelentés történt volna.

Ezzel szemben panaszos azt vitatja, hogy ez nem új cégbejegyzés és így nem alkalmazható erre a beadványra az 1920. évi XXIV. t.-c. 40. §-ának 1. pontja.

A panasz nem alapos.

A kereskedelmi és váltóügyekben követendő nem peres eljárás szabályozása tárgyában kiadott és ezidőszerint érvényben levő 1914. évi 68.300. I. M. számú rendelet 33. §-ának második bekezdésében foglalt abból a rendelkezésből, hogy „ha a korábbi telep cégbirósága által foganatosított bejegyzés a törvény rendelkezéseit sérti, a bejegyzést mindaddig, míg a folyamodó a törvényellenesség megszűnését nem igazolja, az a bíróság is megtagadhatja, amelynek területére a részvénytársaság vagy a szövetkezet a telep helyét áthelyezni kívánja“, alaposan következtet-

hető, hogy a székhelyáthelyezést már maga az igazságügyi kormányzat is nem pusztá áthelyezésnek, hanem új bejegyzésnek minősíti, mert a bejegyzés előfeltételeit a cégbíróság újból elbírálja.

De ugyancsak kifűnik ez a m. kir. igazságügyminiszternek 1924. évi 55.900. számú rendeletének 1. §. utolsó bekezdéséből, amely a főtelep áthelyezését, ha a székhely szerinti cégbíróság területén főktelep nincsen, a bejegyzési díj tekintetében az első bejegyzéssel egyenlőnek tekinti.

Mínthogy panaszos nem is állítja, hogy a cégáthelyezés olyan cégbíróság területére történt volna, amelynek területén főktelep lett volna bejegyezve, mínthogy ezekből nyilvánvaló, hogy a cégáthelyezés bejegyzése egyenlő elbírálás alá esik az első bejegyzéssel és mínthogy a bejegyzés illetéke a bíróság munkájának az ellenértékeül szolgál, az illetékkötelezettséget a panasszal megtámadott pénzügyigazgatósági határozat az 1920. évi XXIV. t.-c. 40. §-ának 1. bekezdésének megfelelően helyesen és jogosan állapította meg.

Nem tekinthető kereset felemelésének a felülvizsgálati kérelemben előterjesztett az a kérelem, hogy a megítélt összeg egy korábbi időpont szerinti pénzértékben fizetessék. (Közig. Bíróság 15.375/1926. P. sz.)

Az illeték törlesztését el kellett rendelni, mert a betekintett bírósági iratok szerint a megleletezett felülvizsgálati kérelem az abban számszerint is megjelölt 20.000 korona kereseti összegnek megfelelő bélyeggel szabályszerűen el van látva, a beadványban pedig nyoma sincs annak, míntho abban a 20.000 korona kereseti összeg a kiszabásnál és a panaszolt határozatban is alapul vett 60.000.000 koronára felemeltetett volna és pedig annál kevésbé, mert az abban az iránt előterjesztett kérelem, hogy a felülvizsgálati kérelemmel megtámadott ítélettel megítélt 20.000 koronára nézve mondassék ki az, hogy 1918. évi november hó 30-iki pénzértékben fizetendő, ilyen kereset felemelésnek nem tekinthető vágymínősíthető.

Ha a szóbeli szerződés alapján történt ingó-adásvétel illetékkiszabás végett kellő időben bejelentett, de illeték kiszabásának helye nem lévén, forgalmi adókötelezettség forog fenn, késedelem címén sem felemelt forgalmi adó, sem adópótlék nem követelhető. (Közig. Bíróság 16826/1926. P. sz.)

A panaszos 1925 május 10-én szóbeli megállapodás alapján 35.000.000 koronáért megvett egy fényképészeti üzletet és ezt a szóbeli vételt 1925 május 14-én illetékkiszabás végett bejelentette a központi díj- és illetékkiszabási hivatalnak. Mínthogy azonban illeték a szóbeli ingóvétel után nem jár, a kiszabási hivatal ezt a bejelentést áttette a forgalmi adóhivatalhoz, ahol a panaszos terhére az üzletátruházás után — késedelmes lerovás címén — felemelt forgalmi adót állapítottak meg.

Mínthogy az 1921. évi XXXIX. t.-c. 48. §-ának 2. bekezdése értelmében üzletátruházás esetén a szerződő felek az üzlet megszerzéseért fizetett ellenértéket, a forgalmi adó kivethetése céljából, az átruházástól számított 30 napon belül bevallani tartoznak és ennek a kötelezettségnek a panaszos, mínt vevő, a megszábott határidőn belül a pénzügyi hatóság egyik szervéhez benyújtott bejelentés útján eleget tett: tőle késedelem címén az említett törvénycikk 63. §-a értelmében sem felemelt forgalmi adó, sem adópótlék jogosan nem követelhető.